

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce : M. Š,

proti
žalovanému:

zastoupeného Mgr. Ing. Janem Boučkem, advokátem
sídlem Opatovická 1659/4, 110 00 Praha 1

Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravy
sídlem Mariánské nám. 2/2, 110 00 Praha 1

zastoupeného JUDr. Janem Olejníčkem, advokátem
sídlem Na Příkopě 853/12, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2020, čj. MHMP 609985/2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž Magistrát hlavního města Prahy (dále jen „žalovaný“), na základě odvolání žalobce proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 2, odboru správních agend (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 5. 8. 2019, čj. MCP2/289417/2019/OSA-OPR/Hawr, částečně změnil podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), výrok o vině tak, že slova: „Obviněný z přestupku M.Š., nar. [...], adresa místa trvalého pobytu [...] (dále jen „obviněný“), se uznává vinným ze spáchání přestupku podle § 34e odst. 1 písm. a) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZNP“), kterého se dopustil tím, že byl dne 10. 4. 2018 v čase okolo 9:48 až 10:03 hodin kontrolován pracovníkem Magistrátu hl. m. Prahy a Městskou policií hl. m. Prahy při řízení motorového vozidla tovární značky Škoda Octavia, státní poznávací značky [...], modrošedé barvy v Praze 2, Lublaňská 1, přičemž kontrolní přeprava byla objednána prostřednictvím mobilní aplikace Uber a byla zahájena v ulici Vladislavova 22, Praha 1 a ukončena v ulici Lublaňská 1, Praha 2, přičemž nebyl držitelem oprávnění řidiče taxislužby“

nahradil slovy: „Obviněný [...], nar. [...], adresa místa trvalého pobytu: [...], se uznává vinným ze spáchání přestupku podle § 34e odst. 1 písm. a) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silniční dopravě“), kterého se úmyslně dopustil tím, že dne 10. dubna 2018 v čase 9:48 – 10:03 hodin jako fyzická osoba v rozporu s § 21c odst. 1 zákona o silniční dopravě vykonával práci řidiče taxislužby vozidlem Škoda Octavia, SPZ: [...], na trase z ulice Vladislavova 22 na Praze 1 do ulice Lublaňská 1 na Praze 2 bez oprávnění řidiče taxislužby.“ (podtržený text dále též jen jako „skutková věta“).

2. Podle téhož ustanovení správního řádu žalovaný současně svým výrokem II. změnil výrok o trestu tak, že slova: „Za tento přestupek se obviněnému podle ust. § 34e odst. 4 písm. c) zákona o silniční dopravě s přihlédnutím k § 34e odst. 5 zákona o silniční dopravě“

nahradil slovy: „Za tento přestupek se obviněnému podle § 34e odst. 5 zákona o silniční dopravě...“. Ve zbytku pak žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně podle § 90 odst. 5 věty druhé správního řádu potvrdil.

3. Správní orgány uložily žalobci pokutu ve výši 15.000 Kč podle § 34e odst. 5 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silniční dopravě“), a dále povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce v prvním žalobním bodě uvedl, že popis skutku v rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani v napadeném rozhodnutí neobsahuje všechny znaky vytýkaného přestupku a nebylo tak naplněno ustanovení § 93 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Zejména skutková věta rozhodnutí správního orgánu I. stupně hovoří jen o jakési přepravě a zjištění, avšak bez dalších důležitých okolností, ze kterých by bylo možno dovodit spáchání daného přestupku. Není především jasně vymezen způsob spáchání skutku, resp. popis jednání podřaditelné pod skutkovou podstatu.
5. Podle druhého žalobního bodě správní orgány porušily zásadu totožnosti skutku. V oznámení o zahájení řízení o přestupku nebyl skutek vymezen řádně a srozumitelně, přestože popis skutku dle § 78 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky je rozhodující pro posouzení otázky zachování totožnosti skutku. Popis skutku uvedený v napadeném

rozhodnutí nesouhlasí se zněním skutku v oznámení o zahájení řízení. Dále žalovaný změnil popis skutku oproti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, avšak správně měl toto rozhodnutí zrušit. Žalovaný nemůže rozhodnutí toliko změnit, pokud se jeho rozhodnutí opírá o jiný skutek, než přezkoumávané rozhodnutí, nebo pokud přezkoumávané rozhodnutí obsahuje nepřezkoumatelné či nedostatečné vymezení skutku. Žalobce poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 23. 9. 2009, čj. 4 As 7/2009-66 (č. 1975/2010 Sb. NSS), ze dne 17. 1. 2013, čj. 8 Afs 17/2012-375 (č. 2822/2013 Sb. NSS), a ze dne 21. 9. 2005, čj. 2 As 44/2004-62 (č. 1378/2007 Sb. NSS).

6. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítl, že se nemohl přestupku dopustit, neboť je mu vytýkáno jediné jednání, zatímco § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě obsahuje formulaci „*vykonává práci řidiče taxislužby*“ (nedokonavý vid slovesa), proto spáchání přestupku vyžaduje soustavnost a opakování jednání. Žalobce k tomu odkázal na rozsudky NSS ze dne 25. 8. 2005, čj. A 14/2003-51, ze dne 8. 6. 2017, čj. 1 As 50/2017-32, a ze dne 13. 2. 2014, čj. 6 Ads 46/2013-35, jakož i na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 6. 2018, čj. 4 A 29/2016-48. Žalobce pro srovnání poukázal na užití dokonavého vidu slovesa „*užije*“ v § 34e odst. 1 písm. b) zákona o silniční dopravě. Podle žalobce tedy v jeho případě bylo nutno prokázat opakované a trvalé vykonávání práce řidiče taxislužby, neboť soustavnost je jejím pojmovým znakem. Žalobce poukázal na novelu § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě a uvedl, že tento zákon č. 115/2020 Sb., vyhlášený 24. 3. 2020, nahradil v daném ustanovení nedokonavý vid slovesa „*vykonává*“ za dokonavý vid slovesa „*vykoná*“. Tím podle žalobce potvrdil i správnost závěrů Městského soudu v Praze v rozsudku čj. 4 A 29/2016-48. Žalobce označil odkazy žalovaného v napadeném rozhodnutí na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 18. 11. 1996, sp. zn. 7 A 43/94, a na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2019, čj. 2 A 40/2016-44, za nepřipadné, neboť v prvním případě dle žalobce nebyl posuzován výklad pojmu „*vykonávání práce*“, a ve druhém případě dle žalobce soud posuzoval odlišnou skutkovou věc, a to neprovedenou přepravu. Podle žalobce nemůže žalovaný odůvodňovat dostatečnost toliko jediného jednání u daného přestupku tím, že správní orgány nejsou (či jsou jen s nadměrným úsilím) schopny provést opakovanou kontrolu téhož řidiče; poukázal na zásadu *in dubio pro reo*. Podle žalobce je navíc, v případě dvojího možného výkladu § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, třeba respektovat zásadu *in dubio pro mitius*.
7. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítl, že mu správní orgány uložily pokutu v rozporu se zásadou legality, přiměřenosti (individualizace) a legitimního očekávání. Zaprvé, žalobce poukázal na § 37 písm. f) zákona o odpovědnosti za přestupky, jenž vyžaduje zohlednění osobních poměrů obviněného. Podle žalobce se správní orgán I. stupně osobními poměry žalobce vůbec nezabýval a žalovaný uvedl jen povšechné a nepřezkoumatelné hodnocení. Osobními poměry se dle žalobce s odkazem na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 2. 2016, sp. zn. 6 Tdo 1544/2015, rozumí poměry osobní, rodinné, včetně péče o rodinu, poměry majetkové a zdravotní. Žalovaný se podle žalobce nezákonně odmítl zabývat jeho majetkovými poměry jen proto, že nepovažoval uloženou pokutu za likvidační. Dle žalobce je ale nutno postupovat obdobně dle § 68 odst. 4 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „t. z.“), tedy hodnotit poměry z předložených důkazů a v případě nesoučinnosti obviněného učinit přezkoumatelný odhad poměrů na základě opatřených podkladů. Zadruhé, žalobce poukázal na § 2 odst. 4 správního řádu s tím, že v obdobných věcech by neměly vznikat při ukládání trestu nedůvodné rozdíly. Domáhal se zohlednění správní praxe žalovaného (konkrétně zmínil

rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2019 čj. MHMP 2214659/2019, a ze dne 18. 11. 2019 čj. MHMP 2322609/2019). Uvedl, že za shodné přestupky, a to při ukládání pokut dle § 34e odst. 5 zákona o silniční dopravě s horní hranicí sazby 50.000 Kč, ukládá žalovaný pokutu ve výši 10.000 Kč. Oproti tomu žalobci uložil zcela nepředvídatelně pokutu 15.000 Kč, a to bez precizního vysvětlení důvodů.

8. V pátém žalobním bodě žalobce uvedl, že pokud žalovaný dovodil, že ve věci je případné rozložit pokutu do splátek, měl tak učinit přímo ve výroku rozhodnutí na základě hodnocení poměrů žalobce [rozhodnutí o splátkách ve výroku umožňuje dle žalobce ustanovení § 101 písm. c) správního řádu ve spojení s argumentem *a minore ad maius*. Pokud toliko v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázal na možnost povolení splátek správcem daně, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné; správce daně rozhoduje jen fakultativně.
9. Žalobce v šestém žalobním bodě namítl, že správní orgány chybně nevzaly jako polehčující okolnost skutečnost, že žalobce později oprávnění řidiče taxislužby získal; možnost této polehčující okolnosti je žalovanému z úřední činnosti známa (což plyne i z napadeného rozhodnutí), a měl by ji použít s ohledem na správní praxi.
10. Žalobce v žalobě navrhl, aby soud napadené rozhodnutí v plném rozsahu zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

11. K prvnímu žalobnímu bodu žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že skutková věta splňuje zákonné požadavky, tedy údaj o místě, době i způsobu spáchání (poskytování taxislužby vozidlem, a to bez oprávnění řidiče taxislužby), přičemž popis skutku je jasný a nezaměnitelný, vyhovující zásadě *ne bis in idem* i zásadě *rei iudicatae*. V odůvodnění obou rozhodnutí je pak rozvedeno, že šlo o přepravu objednanou přes aplikaci Uber.
12. Ke druhému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že z oznámení o zahájení řízení, z předvolání k ústnímu jednání, i z rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve znění napadeného rozhodnutí plyne jeden a tentýž řádně popsáný skutek. Žalovanému není zřejmé, z čeho by měla plynout změna totožnosti skutku; jde o jeden a tentýž řádně popsáný skutek, a to jasně odlišitelný od jiných případných skutků. Žalobce obecně poukázal na rozsudky NSS, avšak bez konkrétního objasnění pro nyní projednávaný případ. Žalovaný oproti tomu argumentoval usnesením rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS, s tím, že v oznámení o zahájení řízení postačí alespoň základní popis skutku tak, aby nedošlo k porušení zásady totožnosti skutku, přičemž je přirozené, že popis skutku v prvostupňovém rozhodnutí ve spojení s napadeným rozhodnutím bude již přesnější.
13. Ke třetímu žalobnímu bodu uvedl, že dle jeho názoru ani gramatickým výkladem § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě nelze dovodit, že musí jít u daného přestupku o opakované porušení povinnosti; souslovím „*vykonává práci řidiče taxislužby*“ je míněn každý okamžik výkonu takové činnosti, tedy i činnost probíhající (nedokončená). Žalovaný zdůraznil účel zákonného ustanovení – tj. zajištění bezpečnosti silničního provozu, resp. spolehlivosti daného druhu dopravy (taxislužby) a ochrana spotřebitelů. Pro srovnání poukázal na § 35h odst. 5 zákona o silniční dopravě, ve kterém je podle něj, navzdory užití vidu nedokonavého, rovněž třeba vyložit formulaci „*po dobu zadržení průkazu řidiče taxislužby nesmí řidič vykonávat práci řidiče taxislužby*“ tak, že i jediná jízda

by porušila citovaný zákaz. Žalovaný k tomu odkázal na rozsudky NSS ze dne 13. 3. 2008, čj. 5 As 51/2007-105, ze dne 20. 8. 2009, čj. 5 As 39/2009-81, ze dne 3. 4. 2014, čj. 9 As 84/2014-37, a ze dne 29. 3. 2018, čj. 10 As 298/2016-24, č. 3742/2018 Sb. NSS, a na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 11. 2011, čj. 7 Tdo 1434/2011-15. Argumentoval současně důvodovou zprávou k zákonu č. 102/2003 Sb. (*správně má být č. 102/2013 Sb. – pozn. soudu*), kterým se mění zákon o silniční dopravě a další související zákony. Podle ní cílem vložení § 34e do zákona o silniční dopravě bylo zajistit, aby řidiči poskytující taxislužby disponovali potřebným povolením k této činnosti; posílena má být odpovědnost těchto řidičů a zvýšení ochrany spotřebitelů; bez takového povolení není řidič oprávněn vykonat byť jednu jízdu taxislužby, neboť není prokázána jeho bezúhonnost a spolehlivost dle § 9 odst. 3 zákona o silniční dopravě.

14. Podle žalovaného nelze přihlídnout k judikatuře zmiňované žalobcem, neboť její podstatou bylo postihnout neoprávněné podnikání či nelegální práci jako soustavné činnosti. K žalobcem odkazovanému rozsudku Městského soudu v Praze, čj. 4 A 29/2016-48, žalovaný uvedl, že se jedná o ojedinělý rozsudek, který vyložil sporný pojem zcela v rozporu s výše citovanou judikaturou. Dle názoru žalovaného toto tvrzení prokazuje i pozdější rozsudek Městského soudu v Praze, čj. 2 A 40/2016-44, jehož závěry byly potvrzeny rozsudkem NSS ze dne 30. 4. 2020, čj. 5 As 255/2019-32. Podle žalovaného nemůže mít případná (pozdější) novela sporného ustanovení § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě vliv na dosavadní výklad sporného ustanovení a užití dosavadní judikatury, a to i s ohledem na znění přechodného ustanovení této novely - čl. II odst. 1, které zní: *„Řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí a práva a povinnosti s nimi související se posoudí podle zákona č. 111/1994 Sb. ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“*
15. Ke čtvrtému žalobnímu bodu žalovaný oponoval tím, že se v napadeném rozhodnutí zabýval osobními poměry žalobce, které vyplývaly ze správního spisu. Je povinností obviněného upozornit na své další podstatné osobní poměry a prokázat je; správní orgán není schopen takové skutečnosti zjistit ze své správní činnosti bez součinnosti obviněného. Žalobce v přestupkovém řízení ani v žalobě netvrdil žádné socioekonomické či rodinné problémy a omezil se jen na obecné formulace z právní teorie. Odkaz žalobce na § 68 odst. 1 t. z. je nepřipadný, neboť je třeba vycházet z právních předpisů upravujících přestupkové řízení. Žalovaný má za to, že se stanovením výše sankce neodchýlil ani od správní praxe, neboť v obou věcech zmiňovaných žalobcem byla uložena nižší pokuta jen proto, že správní orgán rozhodující v prvním stupni uložil pokutu dle nesprávného zákonného ustanovení (s vyšší sazbou), proto žalovanému jako odvolacímu orgánu nezbylo než pokutu při užití správného sankčního ustanovení (s nižší sazbou) snížit, avšak vždy v rozhodnutích uvedl, že za daný přestupek by náležela vyšší pokuta. Uloženou pokutu považuje žalovaný za přiměřenou a odpovídající vysoké závažnosti přestupku, přičemž poukázal na svá další rozhodnutí v obdobných věcech, a sice ze dne 30. 10. 2019 sp. zn. MHMP 2202188/2019, ze dne 9. 3. 2020 sp. zn. MHMP 410005/2020, a ze dne 31. 3. 2020 sp. zn. MHMP 492247/2020 (tato rozhodnutí ke svému vyjádření jako přílohu v kopiích doložil).
16. Proti šestému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že jako polehčující okolnost nemůže být považováno až dodatečné získání oprávnění řidiče taxislužby (tj. jeden měsíc po provedené kontrole), neboť již při páchání přestupku si žalobce musel být vědom, že bez příslušného oprávnění nemůže práci řidiče taxislužby vykonávat.

17. Žalovaný požadoval žalobu zamítnout a přiznat mu náklady řízení.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s. ř. s.“). Při přezkoumávání vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). K projednání věci soud nařídil ústní jednání na den 9. 8. 2021, neboť oba účastníci řízení takové projednání věci výslovně požadovali. V den jednání zaslal zástupce žalobce soudu omluvu z jednání, přičemž nepožadoval odročení jednání a souhlasil s projednáním věci v jeho nepřítomnosti. Žalovaný setrval při jednání na svém stanovisku a procesních návrzích.
19. Městský soud v Praze po provedeném jednání a po posouzení všech žalobních bodů v konfrontaci se skutečnostmi, které vyplynuly z předloženého správního spisu, dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
20. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy.
21. Podle § 93 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) [v]e výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede a) popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání, b) právní kvalifikace skutku, (...).
22. Dle § 37 písm. a), c) a f) téhož zákona [p]ři určení druhu správního trestu a jeho výměry se přihlédne zejména (a) k povaze a závažnosti přestupku, (c) k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem, (f) u fyzické osoby k jejím osobním poměrům.
23. Podle § 38 písm. a) až f) téhož zákona je povaha a závažnost přestupku dána zejména: (a) významem zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen nebo ohrožen, (b) významem a rozsahem následku přestupku, (c) způsobem spáchání přestupku, (d) okolnostmi spáchání přestupku, (e) u fyzické osoby též druhem a mírou jejího zavinění (...), (f) délkou doby, po kterou trvalo protiprávní jednání pachatele.
24. Ustanovení § 39 téhož zákona stanoví, že k jako polehčující okolnosti „se přihlédne zejména k tomu, že pachatel a) spáchal přestupek ve věku blízkém věku mladistvých, b) spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost, c) napomáhal k odstranění škodlivého následku přestupku nebo dobrovolně nahradil způsobenou škodu, d) oznámil přestupek správnímu orgánu a při jeho objasňování účinně napomáhal, nebo e) spáchal přestupek pod vlivem hrozby nebo nátlaku anebo pod tlakem podřízení nebo závislosti na jiném.“
25. Podle § 78 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky [o]známení o zahájení řízení o přestupku obsahuje popis skutku, o kterém má být v řízení rozhodováno, a jeho předběžnou právní kvalifikaci.
26. Ustanovení § 68 odst. 2 t. z. stanoví, že [p]očet denních sazeb soud určí s přihlédnutím k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu. Výši jedné denní sazby peněžitého trestu stanoví soud se zřetelem k osobním a majetkovým poměrům pachatele. Přitom vychází zpravidla z čistého příjmu, který pachatel má nebo by mohl mít průměrně za jeden den.” Ustanovení § 68

odst. 3 t. z. stanoví, že *[p]říjmy pachatele, jeho majetek a výnosy z něj, jakož i jiné podklady pro určení výše denní sazby mohou být stanoveny odhadem soudu.*

27. Podle § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, ve znění účinném do 30. 6. 2020, *[f]yzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21c odst. 1 vykonává práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby.* (podtržení doplnil soud).
28. Podle § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, ve znění účinném od 1. 7. 2020, *[f]yzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 21c odst. 1 vykoná práci řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby.* (podtržení doplnil soud).
29. Podle § 21c odst. 1 téhož zákona, ve znění účinném do 30. 9. 2020, *[p]ráci řidiče taxislužby je oprávněna vykonávat pouze osoba, která je držitelem oprávnění řidiče taxislužby. Oprávnění řidiče taxislužby uděluje na žádost dopravní úřad příslušný podle místa trvalého, dlouhodobého, přechodného nebo jiného povoleného pobytu žadatele, pokud je žadatel starší 21 let a spolehlivý podle § 9 odst. 3. K žádosti žadatel přiloží fotografii, která svým provedením odpovídá požadavkům zákona o občanských průkazech.*
30. Podle § 34e odst. 5 zákona o silniční dopravě lze za přestupek podle § 34e odst. 1 písm. a) uložit pokutu do 50 000 Kč.
31. Ze správního spisu vyplynulo, že dne 10. 4. 2018 uskutečnili kontrolní pracovníci žalovaného, jako cestující, kontrolní jízdu vozidlem Škoda Octavia na základě objednávky přes aplikaci Uber (UberPOP). Po ukončení kontrolní jízdy kontrolní pracovníci žalovaného za účasti hlídky Městské policie hl. m. Prahy ztotožnili řidiče a provedli kontrolu označení a vybavení uvedeného vozidla. O kontrole byl následně sepsán protokol č. T/20180410/1/Ry, dle kterého žalobce vykonal tuto přepravu v Praze za úplatu (101,54 Kč), a to pod obchodním jménem dopravce D. Z., IČ: [...], který však neměl živnostenské oprávnění pro provozování taxislužby. Podle kontrolního protokolu žalobce neměl oprávnění řidiče taxislužby a dopustil se i dalších porušení zákona o silniční dopravě (např. ve vozidle nebyl doklad o oprávnění k podnikání, vozidlo nebylo evidováno jako vozidlo taxislužby, vozidlo bylo bez střešní svítilny a další, která nejsou z hlediska projednávané žaloby podstatná, a proto soud nepovažoval za nezbytné je zde všechna uvádět). Při kontrole byla pořízena též fotodokumentace, z níž plyne, že v uvedený den ustuečnil žalobce 5 placených jízd (viz fotografie z mobilního telefonu žalobce v aplikaci Uber).
32. Oznámením ze dne 3. 10. 2018, které bylo žalobci doručeno prostřednictvím zástupce dne 11. 10. 2018, zahájil správní orgán I. stupně se žalobcem řízení pro podezření ze spáchání přestupku podle § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě. Žalobce byl předvolán k projednání přestupku v ústním jednání na den 5. 11. 2018, kam se dostavila substituční zástupkyně žalobce. Následně zaslal žalobce správnímu orgánu své vyjádření ze dne 6. 11. 2018 k přestupku před vydáním rozhodnutí.
33. Správní orgán I. stupně vydal dne 5. 8. 2019 rozhodnutí *(a to již druhé v pořadí, neboť první bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 4. 2019 – pozn. soudu)*, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání výše specifikovaného přestupku, za což mu byla uložena pokuta ve výši 15.000 Kč, a zároveň povinnost uhradit paušálně vyčíslenou náhradu nákladů řízení. Správní orgán I. stupně na základě zákona o silniční dopravě a provedeního dokazování dospěl k závěru, že žalobcem poskytnutá služba přepravy objednaná prostřednictvím aplikace Uber naplňuje zákonné znaky taxislužby, proto bylo povinností žalobce mít oprávnění řidiče taxislužby. Z provedeního dokazování dovodil, že nešlo o

jedinou nahodilou přepravu, nýbrž daný den žalobce vykonával práci řidiče taxislužby celkem pětkrát. Uvedené rozhodnutí bylo žalobci doručeno prostřednictvím jeho zmocněnce dne 9. 9. 2019.

34. Žalobce podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolání. Zdůraznil též, že nelze přihlížet k jiným přepravám vyplývajícím z fotografie mobilního zařízení, resp. z aplikace Uber, neboť předmětem dokazování nebylo, zda tyto přepravy skutečně byly vykonány a kdo je vykonal.
35. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí ze dne 27. 4. 2020 ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně ohledně viny a výše pokuty, avšak změnil přezkoumávané rozhodnutí ve výroku o vině, pokud jde o formulaci skutkové věty, a současně o formulaci ohledně rozhodného sankčního ustanovení ve výroku o trestu (srov. výše bod 1. rozsudku). V první řadě se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že bylo prokázáno, že žalobce uskutečnil přepravu formou taxislužby ve smyslu § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě, přičemž uvedl, že k naplnění skutkové podstaty daného přestupku postačuje i jediná prokazatelně vykonaná přeprava žalobcem formou taxislužby. Poukázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 18. 11. 1996, sp. zn. 7 A 43/94, a na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2019, čj. 2 A 40/2016-44, z nichž citoval podstatné části, a konstatoval, že uvedené závěry dopadají i na nyní posuzovanou věc. Smyslem povinnosti mít oprávnění řidiče taxislužby je stručně řečeno zaručení práv cestujících, zejména ochrana jejich života a zdraví, neboť při udělování oprávnění příslušný správní orgán zkoumá též přestupkovou historii řidiče – žadatele o oprávnění, zejména v oblasti dopravních přestupků, a dále též práv a ochrany životů, zdraví a majetku jiných účastníků silničního provozu, popř. osob pohybujících se v blízkosti pozemních komunikací. Všechna tato práva mohou být zásadně ohrožena, pokud bude práci řidiče taxislužby vykonávat osoba úředně neproověřená. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále uvedl, že účinná ochrana jmenovaných práv a zájmů je na území hlavního města Prahy prakticky nezjistitelná při nutnosti prokázat protiprávní jednání jednoho řidiče opakovaně. Sousedí „*vykonává práci řidiče taxislužby*“ v sobě dle žalovaného musí obsahovat i činnost, kdy je řidičem taxislužby zahájena či realizována jedna konkrétní přeprava formou taxislužby. Žalobcem odkazovanou judikaturu neshledal žalovaný za relevantní, neboť daná problematika spočívala v aplikaci zákona o živnostenském podnikání (neoprávněné podnikání ve zdravotnictví), kdy prvek soustavnosti protiprávního jednání je nutno prokazovat z povahy definice pojmu podnikání. V dané věci je však řešen přestupek nepodnikající fyzické osoby – řidiče. Pokud by žalovaný přistoupil na výklad žalobce, kdokoli bez oprávnění řidiče taxislužby by mohl jednorázově vykonat práci řidiče taxislužby beztrestně, a takový výklad považuje žalovaný za nesprávný a v rozporu s účelem zákona o silniční dopravě.
36. Žalovaný dále konstatoval, že považuje za odůvodněné uložit žalobci pokutu podle § 34e odst. 5 zákona o silniční dopravě, nikoliv podle § 34e odst. 4 písm. c), a to ve výši 15.000 Kč, neboť žalobce vykonával práci řidiče taxislužby pro dopravce D. Z., IČO: [...]. Hodnotil povahu a závažnost přestupku, způsob a dobu páčání – aktivní jednání v době mediální známosti problematiky přepravy prostřednictvím aplikace Uber, i charakter zájmu chráněného zákonem, polehčující okolnosti - žalobce se dopustil porušení zákona o silniční dopravě poprvé; forma zavinění byl úmysl toliko nepřímý; i formu zavinění - úmysl nepřímý. Žalovaný k poměrům žalobce zmínil jeho produktivní věk a předpokládaný dobrý zdravotní stav s tím, že v dosavadní práci měl žalobce odpovědnost

za životy a zdraví jiných osob. Dále uvedl, že pokuta je uložena při dolní hranici sazby (30%) a zjevně nemůže být ani likvidační (nemůže ani ohrozit uspokojování základních životních potřeb žalobce); žalobce případně může žádat o splátky pokuty dle zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „d. ř.“). Mírnější trest by dle žalovaného neplnil ani svůj preventivní a represivní účel.

37. Dříve, než soud přistoupil k samotnému meritornímu posouzení žaloby, reflektoval závěry rozšířeného senátu NSS v usnesení ze dne 16. 11. 2016, čj. 5 As 104/2013-46, podle kterého *„[r]ozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější.“*
38. V případě zákona o silniční dopravě došlo s účinností od 1. 7. 2020 (tj. po právní moci napadeného rozhodnutí – 11. 5. 2020) k významné změně znění § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, jehož výklad je předmětem sporu v dané věci, provedenou zákonem č. 115/2020 Sb. Proto se soud nejprve v souladu s uvedeným rozhodnutím rozšířeného senátu NSS z úřední povinnosti zabýval, a to s ohledem na tuto pozdější novelizaci zákona o silniční dopravě, ale i následující novelizace č. 337/2020 Sb. a č. 609/2020 Sb., a dále s ohledem na novelizace zákona o odpovědnosti za přestupky provedené zákony č. 277/2019 Sb., č. 54/2020 Sb., a č. 325/2020 Sb., otázkou, zda není pozdější právní úprava pro žalobce příznivější, neboť v takovém případě by byl povinen napadené rozhodnutí zrušit. Při hodnocení jednotlivých zákonných ustanovení soud přitom vycházel z konstantní judikatury správních soudů, dle níž se trestnost přestupků řídí obdobnými principy jako trestnost trestných činů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2007, čj. 8 As 17/2007-135, usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73, rozsudek NSS ze dne 14. 12. 2009, čj. 5 As 104/2008-45.). V případě trestných činů přitom platí, že trestnost činu nelze posoudit částečně podle zákona účinného v době jeho spáchání a částečně podle zákona účinného v době rozhodování soudu (srov. analogicky např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 12. 2010, sp. zn. 8 Tdo 1430/2010).
39. Jak vyplynulo z výše citovaného srovnání znění § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě účinného před 1. 7. 2020, a po tomto datu, provedená změna spočívala v tom, že slovesný tvar „vykonává“ byl nahrazen slovesným tvarem „vykoná“. Nové znění tohoto ustanovení tak dle názoru soudu není pro žalobce příznivější, neboť žalobce opírá svou stěžejní argumentaci o tvrzení, že dříve účinné znění skutkové podstaty vytýkaného jednání za použití nedokonavého slovesného vidu připouští dvojí výklad, a dále právě o názor, že ho je potřeba vykládat tak, že k naplnění skutkové podstaty, za kterou byl žalobce potrestán, musí vést až opakované a soustavné jednání, což dle něj v jeho věci splněno nebylo. Tento výklad však po uvedené novelizaci již zcela jistě možný není. Ani po porovnání znění všech dalších pro posuzovanou věc relevantních ustanovení zákona o silniční dopravě ve znění účinném v době, kdy se žalobce dopustil vytýkaného jednání, a jejich znění po právní moci napadeného rozhodnutí, soud neshledal, že by bylo pro žalobce příznivější na jeho věc aplikovat pozdější znění příslušných zákonů. K žádným změnám, které by mohly být pro žalobce příznivější, nedošlo ani v případě novelizací zákona o odpovědnosti za přestupky, včetně otázky zániku odpovědnosti za přestupek

(srov. např. rozsudky NSS ze dne 15. 12. 2005, čj. 3 As 57/2004-39, ze dne 16. 4. 2010, čj. 7 As 11/2010-134, jejichž závěry jsou aplikovatelné i v režimu stávající právní úpravy správního trestání).

40. Žalobce vznesl celkem 6 žalobních bodů, ohledně nichž dospěl soud na základě prokázaného skutkového stavu k níže popsaným právním závěrům.
41. Klíčovou otázkou sporu mezi účastníky řízení je především aplikace a výklad § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, ve znění účinném do 30. 6. 2020 (třetí žalobní bod). Jinými slovy, žalobce v žalobě nezpochybňuje, že k vytýkanému jednání došlo, ale zpochybňuje toliko právní kvalifikaci jeho jednání. Obě strany sporu přitom pozdější novelizaci uvedeného ustanovení, účinnou po právní moci napadeného rozhodnutí, vykládají ve svůj prospěch; žalobce tvrdí, že následná změna slovesného vidu v uvedené skutkové podstatě přestupku na tvar dokonavý jen potvrzuje, že dosud zákonodárce zamýšlel postihovat pouze opakované a soustavné jednání specifikované v daném ustanovení, tj. vykonávání práce řidiče taxislužby bez oprávnění řidiče taxislužby, naopak žalovaný tvrdí, že provedená novelizace pouze jednoznačně odstraňuje pochybnosti o tom, že zákonodárce hodlal postihovat i jen jediné naplnění uvedené skutkové podstaty. Obě strany sporu pak svou argumentaci podpořily příslušnou judikaturou správních soudů, která se vztahuje k výkladům skutkových podstat deliktů podle různých zákonů, v nichž je obsaženo sloveso v nedokonavém slovesném vidu, a jejichž závěry se liší.
42. Soud nepopírá, že § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, ve znění účinném do 30. 6. 2020, je sice možné pouze na základě jazykového výkladu vyložit způsobem preferujícím verzi žalobce, ovšem tento výklad soud neshledal s ohledem na okolnosti posuzovaného případu a účel vykládané právní normy za správný, neboť je příliš formální. Jazykový výklad je totiž výkladem prvotním, kterým se interpret poprvé seznamuje s obsahem právní normy, který je upraven ve vykládaném právním předpisu. V posuzovaném případě bylo pro správné posouzení věci nutné zohlednit všechny okolnosti ve vzájemných souvislostech a aplikovat také ostatní výkladové metody - především výklad teleologický. Ostatně obecně platí, že to, zda smysl a účel právní normy je skutečně takový, jak se zdá z jazykového výkladu právního předpisu, musí potvrdit nebo vyvrátit ostatní výkladové metody - především výklad teleologický, logický, systematický a případně historický, jejichž závěry je nezbytné poměřovat imperativem ústavně konformní interpretace a aplikace (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2012, čj. 4 Ads 9/2012-37).
43. Jak uvedl Ústavní soud již ve svém nálezu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, „*jazykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Je pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad e radione legis atd.)*.” K tomu lze odkázat též na rozsudek NSS ze dne 29. 3. 2018, čj. 10 As 298/2016-24, na nějž poukazyval i žalovaný, a judikaturu Ústavního soudu tam uvedenou, zejména v bodě [16] a [17], která se týká postupu v případě „napětí“ mezi jazykovým a teleologickým výkladem právní normy.
44. Žalobce v nynější věci staví svou argumentaci v podstatě jen na skutečnosti užití nedokonavého vidu slovesa v sankčním ustanovení, přičemž této jazykové argumentaci nemůže soud vedle jiných výkladových metod, vedoucích soud k odlišné interpretaci zákonného ustanovení od žalobce, přisvědčit (srov. zejména výklad logický a teleologický). Je nepochybné, že smyslem a účelem ustanovení, které je předmětem sporu v této věci, je ochrana práv (života, zdraví, majetku) cestujících a dalších účastníků silničního provozu.

Bylo by proto zcela v rozporu s logikou, aby jedna (první) jízda řidiče taxislužby nemusela naplňovat uvedený účel zákonného ustanovení (na který správně poukázal již žalovaný), zatímco druhá a další přeprava již musela. Soud tak nepřisvědčuje námitce žalobce o možném dvojím výkladu § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě ve znění účinném do 30. 6. 2020.

45. Soud, naopak, při posouzení této stěžejní žalobní námitky přisvědčil argumentaci žalovaného. Vyšel přitom zejména z nedávného nálezu Ústavního soudu ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. III. ÚS 1889/20 (zejména body 33. až 35). Ústavní soud v uvedené věci posuzoval skutkově obdobnou věc týkající se stejného ustanovení zákona o silniční dopravě, která před soudy začala podáním žaloby tamního žalobce ke zdejšímu soudu, a kterou soud zamítl rozsudkem ze dne 27. 6. 2019, čj. 2 A 40/2016-44. Závěry v uvedeném rozsudku posléze potvrdil i NSS rozsudkem ze dne 30. 4. 2020, čj. 5 As 255/2019-32, ke kasační stížnosti tamního žalobce. Tvzení žalobce, že ve věci právě uvedených na sebe navazujících rozsudků zdejšího soudu a NSS nešlo o obdobnou skutkovou věc, soud nemohl akceptovat, neboť přestože v tam uvedené věci ve skutečnosti k samotné přepravě nedošlo (klientka do vozidla nakonec nenastoupila), závěry v nich uvedené jsou zcela jistě aplikovatelné i na právě projednávanou věc, a to v důsledku uplatnění argumentu logického výkladu *a minori ad maius* (od menšího k většímu), tj. pokud uvedená argumentace platí pro jednání podle předmětné skutkové podstaty i jen ve stádiu pokusu, o to více platí v případě, že toto jednání bylo dokonáno.
46. Ústavní soud v odkazovaném nálezu k otázce použití nedokonavého slovesného vidu v předchozím znění § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě, v bodě 35. konstatoval, že *„oba správní orgány, městský soud i Nejvyšší správní soud tento pojem vyložily tak, že pod vykonáváním této práce nelze rozumět pouze samotnou přepravu klienta v každém jednotlivém případě, nýbrž veškerou činnost svojí povahou spadající pod práci řidiče taxislužby. Takto viděno ovšem stěžovatel tím, že v rozhodné době pracoval pro společnost Uber, dostával od ní instrukce a také platby (\"výdělek za cestu\"), tuto činnost skutečně vykonával. Okolnost, že byla prokázána pouze jedna tato přeprava (navíc ve stádiu pokusu), na tomto závěru nic nezmění: tato přeprava totiž byla v podstatě jen indikátorem dlouhodobější činnosti vykonávané pro společnost Uber, nikoliv ojedinělou událostí. Tento závěr, ke kterému rozhodující orgány v případě stěžovatele dospěly, považuje Ústavní soud za plně odpovídající výsledkům provedeního dokazování a rovněž za závěr logický a racionální. Naopak argumentaci stěžovatele, založenou výhradně na důsledném lpění na nedokonavosti předmětného slovesného vidu (což jej vede k závěru, že nebyla-li prokázána opakovanost a soustavnost jeho činnosti, nemohl se ani dopustit daného přestupku), pokládá zdejší soud za přepjatě formalistickou a výhradně postavenou na jedné z možností gramatického způsobu výkladu, která nicméně v konfrontaci s ostatními způsoby výkladu (zejm. logický, teleologický, nebo systematický) nemůže obstát.“*
47. Důvodová zpráva k novele č. 115/2020 Sb. k tomu uvádí (novelizací bod 83): *„U některých již existujících skutkových podstat přestupků se upřesňuje jejich formulace tak, aby bylo nepochybné, že daného přestupku se řidič dopustí již při jediném provedení přepravy v rozporu se stanovenými povinnostmi.“* I na základě této skutečnosti tak Ústavní soud v bodě 34. dospěl k závěru, že *„je zjevné, že i úmyslem zákonodárce při novelizaci aplikované úpravy nebylo dosavadní úpravu obsahově změnit, nýbrž předejít případným interpretačním nejasnostem, kdy vykonáváním práce řidiče taxislužby byla míněna i jediná přeprava klienta.“* Nelze se proto ztotožnit s žalobcem v tom, že ke spáchání předmětného přestupku je

zapotřebí opakované a soustavné činnosti řidiče taxislužby bez řádného oprávnění k tomu. Soud se se žalobcem neztotožnil ani v tom, že žalovaný odůvodnil dostatečnost zjištění i jen jediného jednání u přestupku zejména tím, že správní orgány mají omezenou možnost opakovat kontrolu téhož řidiče, byť to byl jeden z jeho argumentů v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jak však soud již uvedl výše v popisu obsahu napadeného rozhodnutí, žalovaný argumentoval logickým a teleologickým výkladem dané normy. K tomu soud dodává, že zákonodárce jistě nezamýšlel do zákona o silniční dopravě zahrnout skutkovou podstatu přestupku, jejíž naplnění by bylo jen velmi složitě prokazatelné (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 7. 2020, čj. 1 A 96/2015-123, bod 53.).

48. Soud proto dospěl k závěru, že k jednoznačnému výkladu ustanovení § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě lze dospět za pomoci kombinace několika standardních výkladových metod, a to zejména za použití teleologického výkladu, a dále s přihlédnutím k důvodové zprávě k novelizovanému znění uvedeného ustanovení účinného od 1. 7. 2020. Proto v dané věci již nepanují nejasnosti a nelze ani použít zásadu *in dubio pro reo*, či *in dubio pro mitius*, jak požaduje žalobce.
49. Ke stejnému závěru ohledně této právní otázky pak soud dospěl i v jiných svých rozsudcích, v nichž byli účastníci řízení zastoupeni stejnými zástupci, a to ve věcech sp. zn. 1 A 2/2020, 1 A 3/2020, 1 A 10/2020 a 1 A 12/2020.
50. Dále se soud zabýval prvním žalobním bodem, tj. námitkou, že ze skutkové věty nevyplývají všechny významné okolnosti, které v konkrétním případě vytváří znaky vytýkaného přestupku. Dle žalobce skutková věta hovoří pouze o přepravě formou taxislužby bez dalších vysvětlujících okolností, z nichž by bylo možno dovodit spáchání daného přestupku.
51. S uvedenou námitkou se soud také neztotožnil. Z výše citované právní úpravy § 93 odst. 1 písm. a) a b) zákona o odpovědnosti za přestupky vyplývá, že výroková část rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným ze spáchání přestupku, musí kromě dalších stanovených náležitostí obsahovat též popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání, a dále právní kvalifikaci skutku, neboť vydané rozhodnutí musí jednoznačně určit, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnost záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek (*ne bis in idem*), a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě. V zájmu právní jistoty obviněného proto musí být skutek ve výrokové části rozhodnutí popsán dostatečně určitě, aby nebyl zaměnitelný s jiným skutkem (srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73, jehož závěry jsou aplikovatelné i v režimu stávající právní úpravy správního trestání).
52. Výroková část rozhodnutí o přestupku je proto klíčovou částí, na kterou musí být kladeny vysoké formální požadavky, a to nejen z důvodů již uvedených, ale především z toho důvodu, že v návaznosti na trestněprávní doktrínu je třeba i v případě rozhodnutí o přestupku trvat na tom, aby jeho výrok zahrnoval vedle popisu skutku i všechny další okolnosti, které jsou rozhodné pro subsumpci daného skutku pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 3. 2010, čj. 1 As 92/2009-69). Rovněž výrok rozhodnutí o přestupku, stejně jako rozsudku, jímž je obžalovaný uznán vinným z trestného činu, musí obsahovat skutkovou větu, v níž musí být popsány všechny znaky

skutkové podstaty daného přestupku, a to slovním vyjádřením všech okolností, které v konkrétním případě vytváří znaky tohoto přestupku. Popis skutku proto nemůže být libovolný, ale musí vyjadřovat všechny skutečnosti významné pro jeho právní kvalifikaci (srov. analogicky např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 10. 2007, sp. zn. 7 Tdo 1157/2007).

53. Soud k této námitce konstatuje, že skutková věta uvedená v napadeném rozhodnutí splňuje požadavky kladené na její formulaci zákonem i výše citovanou judikaturou. Je nepochybné, že v souladu s § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky obsahuje jednoznačné vymezení času „dne 10. dubna 2018“, „v čase 09:48 - 10:03 hodin“, místa „na trase z ulice Vladislavova 22 na Praze 1 do ulice Lublaňská 1 na Praze 2“, i způsobu spáchání „vykonával práci řidiče taxislužby vozidlem Škoda Octavia, SPZ: [...], na trase (...), bez oprávnění řidiče taxislužby“ přestupku, jehož se žalobce měl dopustit, a takto vymezený skutek je vymezený v daném případě dostatečně určitě, a není zaměnitelný se skutkem jiným. Popis skutku dle zdejšího soudu obsahuje všechny podstatné okolnosti, které lze podřadit formálním znakům daného přestupku podle § 34e odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě.
54. Podle § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě je taxislužba *osobní doprava pro cizí potřeby, kterou se zajišťuje přeprava osob včetně jejich zavazadel vozidly určenými k přepravě nejvýše 9 osob včetně řidiče a která není linkovou osobní dopravou, mezinárodní kyvadlovou dopravou nebo příležitostnou osobní silniční dopravou*. Jednáním žalobce byla podmínka osobní přepravy pro cizí potřeby splněna, neboť mezi žalobcem a cestujícími (kontrolními pracovníky správního orgánu), vznikl závazkový vztah, jehož předmětem byla přeprava osob (srov. § 2 odst. 3 zákona o silniční dopravě). Touto přepravou byla zajištěna přeprava osob včetně jejich zavazadel vozidlem určeným k přepravě nejvýše 9 osob včetně řidiče. Zároveň se nejednalo o linkovou osobní dopravu ve smyslu § 2 odst. 7 zákona o silniční dopravě, o mezinárodní kyvadlovou dopravu ve smyslu § 2 odst. 8 zákona o silniční dopravě ani o příležitostnou osobní silniční dopravu dle § 2 odst. 10 zákona o silniční dopravě. Z uvedených důvodů soud uzavřel, že během předmětné jízdy došlo k naplnění zákonem stanovených definičních znaků taxislužby ve smyslu § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 26. 2. 2019, čj. 11 A 128/2017-55, ze dne 26. 2. 2019, čj. 11 A 105/2017-48, nebo již zmiňovaný rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2020, čj. 5 As 255/2019-32). V dané věci nebylo mezi účastníky řízení sporu o tom, že žalobce neměl oprávnění k výkonu práce řidiče taxislužby. Zbývá tedy posoudit, zda skutková věta obsahuje dostatečný popis znaků dané skutkové podstaty. Skutková věta obsahuje formulaci „*při přepravě formou taxislužby*“, a ze skutkové věty je zřejmé, že se žalobce dopustil vytýkaného jednání jako řidič při řízení motorového vozidla. Skutečnost, že k přepravě osob – kontrolních pracovníků žalovaného, na základě přijaté objednávky skutečně došlo, ani sám žalobce ve svých námitkách nepochybnil.
55. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně pak plyne, že přeprava byla objednána prostřednictvím aplikace Uber (UberPOP). Pojem „Uber“ byl v době, kdy se žalobce vytýkaného jednání dopustil, již všeobecně známý, odvozený právě od názvu příslušné mobilní aplikace, obecně chápáný tak, že se jedná o službu, jež umožňuje osobě, která se potřebuje někam dopravit, využít k tomuto účelu možnost přepravy poskytnutou jí jinou osobou, která disponuje místem ve svém vozidle, nacházejícím se poblíž. Povahou služby Uber (obdobná je i služba UberPOP) se zabýval SDEU např. v rozsudku ze dne 20. 12. 2017 ve věci C-434/15 („Uber Spain“), z něhož

vyplývá, že splňuje-li žalobcem poskytnutá přepravní služba navázaná na předchozí zprostředkování přes aplikaci Uber parametry výkonu taxislužby podle zákona o silniční dopravě, nebrání právo EU použití těchto vnitrostátních předpisů na projednávanou věc, přičemž v rozsudku SDEU ze dne 10. 4. 2018 ve věci C-320/16 („*Uber France*“) tento soud výslovně připustil možnost aplikace sankčních ustanovení vnitrostátního práva pro situace, v nichž samotné přepravní jízdy předchází zprostředkování pomocí elektronické aplikace. Také Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 5. 11. 2018, sp. zn. III. ÚS 4072/17, nevyločil, že i v případě, že provozovatel služby Uber nespĺňuje zákonem stanovené podmínky pro výkon taxislužby, lze jeho činnost i tak považovat za taxislužbu. K obdobnému závěru dospěl i NSS v rozsudku ze dne 31. 10. 2017, čj. 9 As 291/2016-136, kdy nevyločil, že poskytnutí přepravy řidičem využívajícím aplikaci Uber, může být výkonem práce řidiče taxislužby, a to i v případě vykonání jediné přepravy osob jinak odpovídající vymezení taxislužby podle § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě.

56. Zdejší soud se ve svých rozhodnutích rovněž zabýval povahou této služby opakovaně, např. v rozsudku ze dne 21. 7. 2020, čj. 1 A 96/2015-12, v bodě 55, konstatoval, že „[o]dkazuje-li § 34e odst. 1 zákona o silniční dopravě na „práci řidiče taxislužby“ je tím myšlen soubor činností spočívající v řízení motorového vozidla, nabízení taxislužby, účtování platby apod. Takovou činností bude i nabízení a vykonání přepravy prostřednictvím aplikace UberPOP. Mezi žalobcem a zákazníky došlo bez pochyby k uzavření závazkového právního vztahu, který lze zcela jistě z podstaty věci podřadit pod pojem výkon práce řidiče taxislužby, neboť takovýto závazkový právní vztah definuje samotný rámec pro poskytování přepravy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, čj. 5 As 255/2019-32).“ Dále zdejší soud v jiném svém rozsudku ze dne 9. 9. 2020, čj. 10 A 73/2019-54, dospěl k závěru, že „[p]rovozovatel služby Uber pak kontroluje veškeré důležité prvky dopravy cestujícího – tj. cenu za přepravu, za dopravce obeznamuje cestujícího s výší jízdného, provádí rozpis jízdného i fakturaci a ve všem podstatném komunikuje namísto dopravce se zákazníkem, ovlivňuje motivaci řidičů i motivaci cestujících, jakož i požadavky na řidiče a jejich vozidla. To vše je, podle názoru soudu, důkazem o velmi propracovaném a systematickém zasahování organizátora samotné přepravní služby odlišného od dopravce do přepravy vozidly jednotlivých řidičů včetně žalobce, kteří jsou tak pouze vykonavateli smluvených jízd k požadavku zákazníka a zcela bez ohledu na přepravní potřeby samotného dopravce. V tomto směru tak aplikace Uber přebírá roli dispečinku v organizaci přepravy vozy taxislužby spolupracujících dopravců s tím, že živého dispečera nahrazuje automatizovaný softwarový systém, který distribuuje konkrétní požadavky poptávajících zákazníků po přepravní službě mezi nasmlouvané dopravce za úplaty odpovídající předem stanovené cenové představě nabízející smluvní strany (čili samotným zprostředkovatelem a organizátorem přepravy), vyjádřené před jízdou.“ Tato přeprava tak má s ohledem na výše uvedené nepochybně charakter taxislužby. Současné soudy již naznačily, že se nemůže v případě společnosti Uber jednat o přepravu vyplývající ze společenské služby nebo přepravu občansky sdílenou (srov. např. rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2017, čj. 9 As 291/2016-136, zejména body [20] – [22]). S ohledem na výše uvedené tak lze uzavřít, že sporná skutková věta tak, jak byla formulována v napadeném rozhodnutí, obsahuje dostatečný popis všech znaků skutkové podstaty přestupku, jehož spáchání je žalobci vytýkáno.
57. Tyto námitky jsou tedy s ohledem na výše uvedené také nedůvodné.
58. Soud neshledal důvodný ani druhý žalobní bod, podle něhož byla porušena zásada totožnosti skutku. Podle žalobce popis skutku uvedený v napadeném rozhodnutí

nesouhlasí se zněním skutku v oznámení o zahájení řízení ze dne 3. 10. 2018., a současně, napadené rozhodnutí se opírá o jiný skutek, než rozhodnutí správního orgánu I. stupně, příp. rozhodnutí obsahuje nepřezkoumatelné či nedostatečné vymezení skutku.

59. Soud k této námitce uvádí, že oznámením o zahájení řízení o přestupku dochází k vymezení předmětu řízení, proto je nutno v něm uvést popis skutku (skutkového stavu), resp. popis určitého jednání či opomenutí podezřelého a další podstatné skutkové okolnosti, které mají být v řízení podrobeny bližšímu zkoumání, a také uvést předběžnou právní kvalifikaci daného skutku. V přestupkovém řízení je současně třeba respektovat zásadu totožnosti skutku, která spočívá v tom, že správní orgán může rozhodnout pouze o skutku, o kterém zahájil řízení. Vymezení stíhaného skutku je zásadní rovněž z důvodu případných překážek řízení dle § 77 téhož zákona. Z logiky věci plyne, že popis skutku i předběžná právní kvalifikace v počátku přestupkového řízení, tj. v oznámení o zahájení řízení o přestupku, nebude zpravidla tak precizní, jako tomu je (má být) v konečném rozhodnutí, kterým je obviněný uznán vinným z přestupku. Teprve v průběhu řízení je třeba opatřit všechny nezbytné podklady a provést důkazy, které slouží ke zpřesnění výroku konečného rozhodnutí ve věci (může dojít např. k upřesnění časového rozhraničení skutku, rozsahu způsobeného následku atd.). Je to tedy až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný přestupek spočívá. Identifikace předmětu přestupkového řízení však musí být v oznámení o zahájení přestupkového řízení natolik určitá, aby účastník řízení (obviněnému) bylo zřejmé, jaké jeho jednání bude posuzováno, a aby bylo zaručeno jeho právo účinně se v daném řízení hájit (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS, a rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2010, čj. 1 Afs 58/2009-541, zejména jeho odst. [53] – [55]; tato rozhodnutí sice pojednávají o „jiných správních deliktech“, avšak závěry z nich, na které zdejší soud poukazuje, nutno aplikovat i na problematiku přestupkovou, neboť rovněž jde o správní trestání). Soud v této souvislosti poukazuje i na judikaturu Nejvyššího soudu k problematice totožnosti skutku v trestním právu (srov. např. usnesení ze dne 2. 2. 2011 sp. zn. 8 Tdo 78/2011), podle níž je totožnost skutku v trestním právu zachována za předpokladu, že: „a) je úplná shoda alespoň v jednání při rozdílném následku, b) je úplná shoda alespoň v následku při rozdílném jednání, c) jednání nebo následek (nebo obojí) jsou v případech uvedených pod písm. a) a b) alespoň částečně shodné, shoda ovšem musí být v podstatných okolnostech, jimiž se rozumí zejména skutkové okolnosti charakterizující jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace, která přichází v úvahu; podstatnými z tohoto hlediska nejsou ty skutkové okolnosti, které charakterizují jen zavinění či jiný znak subjektivní stránky činu.“
60. V projednávané věci bylo žalobci v oznámení o zahájení řízení ze dne 3. 10. 2018 správním orgánem I. stupně vytýkáno jednání, kterého se měl dopustit tím, že „měl být dne 10. 4. 2018 v čase okolo 9:48 až 10:03 hodin kontrolován pracovníkem Magistrátu hl. m. Prahy a Městskou policií hl. m. Prahy při řízení motorového vozidla tovární značky Škoda Octavia, státní poznávací značky [...], modrošedé barvy v Praze 2, Lublaňská 1, přičemž kontrolní přeprava měla být objednána prostřednictvím mobilní aplikace Uber a měla být zahájen a v ulici Vladislavova 22, Praha 1 a ukončena v ulici Lublaňská 1, Praha 2, přičemž neměl být držitelem oprávnění řidiče taxislužby.“ Správní orgán I. stupně a žalovaný následně ve svých rozhodnutích popsaly skutek tak, jak je citováno výše v bodu 2. tohoto rozsudku. Z porovnání těchto tří citací popisu skutku je zřejmé, že k porušení zásady totožnosti skutku v případě žalobce v žádném případě nedošlo. V oznámení o zahájení řízení i v obou rozhodnutích správních orgánů je shodně popsáno a jasně z nich plyne jednání žalobce -

žalobce jako řidič vozidla provedl přepravu odpovídající taxislužbě, přičemž neměl oprávnění řidiče taxislužby (jednání tak bylo zčásti komisivní spočívající v provádění úkonů řidiče taxislužby, a zčásti omisivní spočívající v nezajištění si příslušného oprávnění). Dále je ve všech třech popisech skutku shoda i ohledně dalších relevantních okolností, jako je datum spáchání a vymezení času, dále místo spáchání (vymezení trasy přepravy a přímo navazující kontroly v cílovém místě přepravy) či označení vozidla.

61. Podle zdejšího soudu tedy bylo od počátku přestupkového řízení zřejmé, o jakém konkrétním jednání žalobce bude vedeno řízení a vydáno rozhodnutí, a žalobci nebyla způsobena újma na právu účinně se bránit. Již v oznámení o zahájení řízení bylo jednání žalobce (skutek) popsáno zcela dostatečně. Správní orgán I. stupně ani žalovaný pak nevybočily ve svých rozhodnutích z vymezení předmětu řízení stanoveného v oznámení o zahájení řízení. Žalovaný sice popis skutku přeformuloval v rámci upřesnění formulace celého výroku o vině, avšak v žádném případě nedošlo ke změně skutku, resp. k tomu, že by došlo k odchýlení, kdy by žalobce byl uznán viným zcela jiným skutkem. Nešlo tedy o situaci, v níž by žalovaný opíral napadené rozhodnutí o jiný skutek, než je tomu u rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ani o situaci nepřezkoumatelného rozhodnutí správního orgánu I. stupně z důvodu nedostatečného vymezení skutku (srov. žalobcem odkazovaný rozsudek NSS čj. 2 As 44/2004-62). Žalovaný tedy podle zdejšího soudu správně přikročil toliko k precizaci výroku o vině, a nikoliv ke zrušení jím přezkoumávaného rozhodnutí. K odkazu žalobce na rozsudek NSS sp. zn. 8 Afs 17/2012, zdejší soud uvádí, že v nyní projednávané věci nebyl důvod, aby soud postupoval dle § 76 odst. 1 písm a) a c) s. ř. s., neboť s ohledem na výše uvedené je zřejmé, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, resp. popis skutku je zcela srozumitelně uveden přímo ve výroku napadeného rozhodnutí (předmět řízení ve výroku neabsentuje a výrok obsahuje všechny náležitosti). Věc žalobce nelze připodobnit ani žalobcem odkazovanému rozsudku NSS, čj. 4 As 7/2009-66, jenž se týkal upoutávky v televizním vysílání (ve výroku rozhodnutí byla identifikace televizní upoutávky, avšak nikoliv již jakákoliv identifikace závadného obsahu dané upoutávky, který měl ohrozit zájem chráněný zákonem), neboť v nyní projednávané věci popis skutku ve výroku napadeného rozhodnutí obsahuje jasnou identifikaci jednání žalobce, které přímo naplnilo skutkovou podstatu vymezeného přestupku.
62. Soud se dále zabýval námitkami ve čtvrtém žalobním bodu, podle nichž je uložená výše pokuty nepřiměřená. Správní orgány podle žalobce nezohlednily osobní a majetkové poměry žalobce; měly případně postupovat dle § 68 odst. 4 t. z.; výše pokuty měla být i v souladu se správní praxí.
63. Ani v důsledku těchto námitek však zdejší soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Ustanovení § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky stanoví, že při určení druhu a výměry trestu správní orgán přihlédne zejména k okolnostem v daném ustanovení vyjmenovaným. Mezi takto vyjmenované okolnosti náleží i „*osobní poměry*“ obviněného. Uvedený výčet kritérií není přitom taxativní, nýbrž demonstrativní. Nelze tedy vyloučit zohlednění i jiné podstatné okolnosti pro účel určení druhu a výměry trestu, přičemž za takovou okolnost je možno vzít i majetkové poměry obviněného. Ostatně, majetkové poměry obviněného je nutno hodnotit alespoň v souvislosti s ústavněprávním korektivem likvidačního efektu (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133). Zdejší soud poukazuje pro srovnání také na výše citovaný § 68 odst. 2 věta druhá t. z., podle něhož je pro výměru denní sazby peněžitého trestu v trestním právu

uvedena povinnost brát zřetel k „osobním a majetkovým poměrům“ pachatele; v tomto případě tedy zákon „majetkové poměry“ jako kritérium přímo jmenuje. Z judikatury Nejvyššího soudu pak plyne, že „osobními poměry pachatele“ je třeba rozumět zejména věk pachatele, jeho zdravotní stav, zaměstnání a rodinné poměry, zatímco „majetkové poměry pachatele“ jsou prezentovány celkovým stavem jeho majetku, jeho výdělkovými poměry, tzn. veškerými zdroji, ze kterých lze peněžitý trest realizovat, jakož i jeho závazky, zejména jeho zákonnou vyživovací povinností (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 10. 2018, sp. zn. 11 Tdo 1235/2018). Obdobně je možno podle zdejšího soudu nahlížet na obsah těchto pojmů i v přestupkovém právu.

64. Dále soud též považuje za vhodné připomenout i závěry NSS v již zmíněném usnesení rozšířeného senátu, čj. 1 As 9/2008-133. Byť toto usnesení bylo vydáno v reakci na dřívější znění § 36 odst. 2 zákona o silniční dopravě účinného do 3. 10. 2017, stanovující taxativně kritéria pro uložení trestu, mezi nimiž nebylo zařazeno kritérium „osobních a majetkových poměrů“ pachatele. Dané usnesení se totiž vyjádřilo i k otázce, kdo má být ohledně prokazování osobních a majetkových poměrů zásadním hybatelem, a dále k otázce případného odhadu majetkových poměrů obviněného takto: *„Je tudíž třeba na jedné straně vycházet z toho, že povinnost správního orgánu zjistit veškeré rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, jemuž má být z moci úřední uložena povinnost (§ 50 odst. 3 správního řádu), se vztahuje i na zjišťování osobních a majetkových poměrů účastníka řízení, je-li to nezbytné pro stanovení výše pokuty za jiný správní delikt. Na straně druhé ovšem nelze opominout ani důkazní břemeno účastníka řízení, které i v řízení o jiném správním deliktu nese, pokud jde o prokázání jeho vlastních tvrzení (§ 52 správního řádu). Bude tedy záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost např. tím, že zbaví pro tento účel výše zmíněné orgány veřejné moci mlčenlivosti. Pokud tak účastník řízení neučiní a naopak odmítne poskytnout správnímu orgánu v tomto ohledu dostatečnou součinnost, bude správní orgán oprávněn vyjít pouze z údajů, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení a které si správní orgán může zjistit bez součinnosti s účastníkem řízení (vedle katastru nemovitostí např. z obchodního rejstříku, pokud jde o subjekty v něm zapsané, nebo z výpovědí svědků znalých osobních a majetkových poměrů účastníka řízení). Nepovede-li tento postup k přesnému výsledku, může si správní orgán takto učinit také jen základní představu o příjmech a majetku účastníka řízení, a to i na základě odhadu, tedy do určité míry obdobně, jako postupuje trestní soud podle výše zmíněného ustanovení § 68 odst. 4 trestního zákoníku.“* Těchto závěrů uvedených v citovaném usnesení, z nichž vyplývá důkazní břemeno, se přitom výše zmíněná změna právní úpravy nedotkla.
65. Z uvedeného tedy vyplývá povinnost správního orgánu při určování výše pokuty vycházet ze skutečností, které jsou mu známy, a to z příslušného správního spisu a případně jeho správní činnosti. Pokud obviněný uvede a doloží další skutečnosti ke svým osobním a majetkovým poměrům, je povinností správního orgánu hodnotit i tyto podklady. V projednávané věci se však žalobce nedomáhal hodnocení konkrétních majetkových poměrů a nenamítal nepřiměřenost trestu; žádné skutečnosti ke svým majetkovým poměrům ani netvrdil a nedoložil. Neuvede-li a nedoloží-li obviněný skutečnosti ke svým osobním a majetkovým poměrům, tedy neposkytne-li součinnost, vyjde správní orgán ze skutečností, které jsou mu známy z dosavadního řízení a učiní si racionální úvahu o možných poměrech obviněného na základě odhadu (tj. poměrech osobních a majetkových,

včetně poměrů finančních). V nyní projednávané věci přitom žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl, že se nebude zabývat majetkovými poměry proto, že pokuta uložená není pro žalobce likvidační. Toliko vyslovil úvahu, že pokuta uložená je natolik nízká (na poměry současných příjmů a cen), že podle něj nemůže být pro žalobce likvidační.

66. Žalovaný při této úvaze zjevně vycházel ze skutečností obsažených ve správním spise a z racionálního odhadu majetkových (konkrétně finančních) poměrů žalobce, které dovodil i z osobních poměrů žalobce jemu známých ze spisu. Žalovaný uvážil o žalobcově dosavadní práci a příjmech řidiče taxislužby. Při úvaze o možných budoucích příjmech vycházel z osobních poměrů žalobce (osoba produktivního věku a bez významného zdravotního omezení, které by znemožnilo získat práci k uspokojení vlastních potřeb a zaplacení pokuty), i z charakteru dosavadní práce řidiče taxislužby, neboť žalobce je zjevně schopen zastat i práci velmi zodpovědnou, kdy jsou mu svěřeny životy a zdraví jiných osob. Podle zdejšího soudu je současně z uvedeného zjevné, že dosavadní práce žalobce vypovídá i o určité kvalifikaci žalobce (řidičské oprávnění, praxe v řízení motorového vozidla), která z hlediska získání i jiného zaměstnání – příjmů – není zanedbatelná.
67. Podle zdejšího soudu tedy žalovaný zhodnotil poměry žalobce racionálně a přiléhavě, přičemž řádně vycházel ze skutečností o poměrech žalobce jemu známých a dostupných. Oproti tomu námitka žalobce ohledně absence hodnocení jeho poměrů je v žalobě zcela obecná, přičemž není zřejmé, zohlednění jakých dalších poměrů se žalobce vlastně domáhá. Pro úplnost soud dodává, že ve správním řízení žalobce takovou námitku nevzněl vůbec. Již před správními orgány si žalobce přitom musel být nepochybně vědom právní kvalifikace spáchaného skutku, včetně otázky maximální možné sazby pokuty, avšak ničeho ke svým osobním a majetkovým poměrům netvrdil a nedoložil. Obdobně pak v žalobě namítá opomenutí hodnocení jeho osobních a majetkových poměrů, avšak žádná indicie ohledně jeho dalších poměrů se ze žaloby nepodává. Skutečnosti hodnocené žalovaným k osobním a majetkovým poměrům žalobce současně v žalobě ani nijak nevyvrací. Soud proto uzavírá, že dané námitce žalobce nemůže vyhovět; žalobce měl dostatečný prostor, aby argumentaci o svých poměrech před všemi orgány veřejné moci plně předestřel. Neučinil-li tak, jde tato skutečnost k jeho tíži.
68. Soud nepřisvědčil ani námitce, podle níž žalovaný při stanovení výše pokuty vybočil ze své správní praxe. Žalobcem srovnávané dvě kauzy jsou Městskému soudu v Praze známy z vlastní soudní činnosti, a jsou u zdejšího soudu vedeny pod sp. zn. 1 A 2/2020 a sp. zn. 1 A 3/2020. V obou uvedených kauzách přezkoumával zdejší soud rozhodnutí žalovaného, resp. rozhodnutí Úřadu Městské části Praha 2, přičemž stíhaný byl vždy stejný přestupek dle § 34e odst. 1 písm. a) ve spojení s § 21c odst. 1 zákona o silniční dopravě, a pokuta byla vždy žalovaným snížena z 20.000 Kč na 10.000 Kč. Pokuta byla v obou případech uložena dle § 34e odst. 5 téhož zákona, jenž stanoví sazbu do 50.000 Kč, neboť oba obvinění řidiči taxislužby byli, obdobně jako žalobce, osobami v pracovním vztahu k některému dopravci, který disponoval oprávněním (koncesí) k provozování taxislužby. Žalovaný se současně vyjádřil v obou rozhodnutích k těmto obviněným řidičům tak, že by pokutu ponechal ve výši 20.000 Kč (s ohledem na závažnost daného přestupku), avšak Úřad Městské části Praha 2 v obou věcech vycházel z nesprávného sankčního ustanovení s maximální sazbou pokuty 100.000 Kč a uložil vždy pokutu ve výši 1/5 sazby, proto žalovaný při uložení pokuty dle správného sankčního ustanovení rovněž musel, a to v souladu se zásadou zákazu postupu v neprospěch odvolatele - obviněných, uložit pokutu ve výši toliko 1/5 správně zjištěné maximální sazby 50.000 Kč. Oproti tomu ve věci nyní projednávané se žalobce dopustil

téhož přestupku, přičemž již správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu ve výši 15.000 Kč dle správního sankčního ustanovení § 34e odst. 5 zákona o silniční dopravě (se sazbou do 50.000 Kč).

69. S ohledem na posuzování závažnosti daného přestupku ze strany žalovaného, a to i ve dvou věcech srovnávaných žalobcem, je zřejmé, že žalovaný neviděl důvod takto uloženou pokutu k odvolání žalobce snížit. Pokuta přitom byla uložena při spodní hranici sazby, správní orgány se podle zdejšího soudu řádně zabývaly kritérii pro uložení trestu dle zákonné úpravy a své úvahy přehledně v odůvodnění svých rozhodnutí rozvedly. Soud je přesvědčen, že uložená pokuta je zcela přiměřená. Nadto žalovaný doložil do soudního spisu kopie i dalších svých rozhodnutí v obdobných věcech, z nichž vyplývá, že za shodný přestupek byla uložena podle shodného sankčního ustanovení v případě rozhodnutí sp. zn. MHMP 2202188/2019 pokuta 20.000 Kč (dokonce současně s trestem zákazu činnosti), v případě rozhodnutí sp. zn. MHMP 410005/2020 pokuta 15.000 Kč, a v případě rozhodnutí sp. zn. MHMP 492247/2020 pokuta 15.000 Kč. Zdejší soud poukazuje závěrem k této námitce na to, že dle judikatury NSS správní praxe sama o sobě nepředstavuje právní rámec pro ukládání pokut (kritérium pro ukládání trestu), ale slouží jako referenční hledisko ve vztahu k dodržování zásad rovného zacházení a zákazu libovůle – její význam tak spočívá v tom, že představuje vodítko bránící neodůvodněným excesům při správním trestání, nikoli překážku pro jakékoli změny a rozdíly stanovování výše pokut v jednotlivých případech (srov. rozsudky NSS ze dne 31. 3. 2010, čj. 1 Afs 58/2009-541, č. 2119/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 30. 10. 2014, čj. 10 As 155/2014-33).
70. V návaznosti na uvedené o přiměřenosti trestu soud nevyhověl ani námitce v šestém žalobním bodu. Předně, žalobce se dovolává zohlednění polehčující okolnosti spočívající v dodatečném získání oprávnění řidiče taxislužby, a to ve srovnání s jinými obdobnými kauzami, avšak žádnou takovou v žalobě konkrétně neuvedl, byť je žalobce zastoupen advokátem, který vystupuje před Městským soudem v Praze v obdobných kauzách poskytnuté přepravy taxislužby prostřednictvím aplikace Uber, a lze tedy předpokládat, že je dobře se správní praxí žalovaného v těchto věcech seznámen. Žalovaný rovněž zdejšímu soudu žádnou věc, ve které by bylo přihlédnuto k takové polehčující okolnosti, nezmínil, naopak je názoru, že taková skutečnost nemá vliv na nebezpečnost jednání žalobce, ke kterému došlo před získáním příslušného oprávnění. S ohledem na to, že žalobcem obecně tvrzená odlišná správní praxe z vyjádření účastníků projednávané věci ani nevyplývá (k pojmu „*správní praxe*“ srovnej usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009 čj. 6 Ads 88/2006-132, č. 1915/2009 Sb. NSS), a dále s ohledem na judikaturu správních soudů (srov. rozsudky NSS ze dne 30. 10. 2014 čj. 10 As 155/2014-33, a ze dne 15. 7. 2016 čj. 9 As 60/2016-156), dospěl zdejší soud k závěru, že i tato námitka žalobce je nedůvodná.
71. Soud, konenčně, nepřisvědčil ani námitce obsažené v pátém žalobním bodu. Zdejší soud nemá za to, že bylo povinností správních orgánů rozhodnout v dané věci o splátkách pokuty ve výroku rozhodnutí. Z ustanovení § 93 zákona o odpovědnosti za přestupky, ve spojení s § 68 odst. 2 správního řádu, které upravují náležitosti výroku správního rozhodnutí o přestupcích, neplyne povinnost uvést ve výroku rozhodnutí *vždy* splátky uložené pokuty. Podle zdejšího soudu žalobce navíc v průběhu správního řízení neuvedl nic ke svým poměrům, co by mělo stanovení splátek nasvědčovat (srov. body 65. a 66. rozsudku). Žalobce svou námitku opírá o znění § 101 písm. c) správní řád, avšak dané ustanovení upravuje institut tzv. nového rozhodnutí v rámci nového řízení, které lze zahájit na žádost nebo z moci úřední. Možnost nového řízení zakotvená v s. ř. však

nevypovídá dle zdejšího soudu nic o případné vadě v postupu správních orgánů v žalobcově věci, pokud nestanovily ve výroku rozhodnutí splátky pokuty. Podle soudu naopak správní orgány řádně uvedly ve výroku druh a výměru trestu - pokuty, přičemž žalobce byl poučen o možnosti požádat o povolení splátek dle d. ř. Správce daně je vázán při rozhodování o povolení splátek pokuty zákazem libovůle a zásadou předvídatelnosti rozhodování, byť je stanovení splátek "úlevou", na níž není právní nárok (srov. rozsudky NSS ze dne 5. 12. 2008, čj. 2 Afs 97/2008-54, a ze dne 22. 4. 2011, čj. 2 Afs 88/2010-70, které se sice vztahují na právní úpravu v zákoně č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, avšak tyto závěry lze dle zdejšího soudu vztáhnout i na institut splátek dle § 156 daňového řádu). Bude tedy na žalobci, zda žádost o splátky podá a jak ji odůvodní. S ohledem na uvedené tedy neshledal zdejší soud namítanou vadu v postupu správních orgánů v projednávané věci.

V. Závěr a náklady řízení

72. Na základě všech shora uvedených skutečností se soud neztotožnil se žádnou z žalobních námitek, proto žalobu neshledal důvodnou a zamítl ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
73. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovaný, který byl v řízení zastoupen advokátem, a měl ve věci plný úspěch, požadoval ve svých vyjádřeních, aby mu soud přiznal plnou náhradu nákladů řízení. V případě žalovaného však nelze náklady vynaložené za zatupování advokátem považovat za důvodně a účelně vynaložené, neboť žalovaný disponuje dostatečným odborným personálním i materiálním zázemím, aby v řízení u soudu mohl obhajovat výsledky své činnosti prostřednictvím vlastních zaměstnanců (srov. např. již usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 1998, čj. 6 A 90/96-23, a ze dne 14. 6. 1999, čj. 6 A 7/99-39, usnesení Ústavního soudu ze dne 29. 5. 2000, sp. zn. II. ÚS 437/99, či usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014-47). Samotnému žalovanému pak žádné náklady v řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v záložce Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 9. srpna 2021

Mgr. Darina Michorová
samosoudkyně